

Ben Okuyacağım Öğretmen Olacağım

– Ahmet SARGIN · 02 Ocak 2013

Ben Okuyacağım Öğretmen Olacağım!...

Aynı okula giden üç kafadar arkadaştlar. Aynı ayrı köyden gelmişler aynı okula yazılmışlardı. Bir devlet yurduna yerleşmek için, Devlet Parasız Yatılı sınavlarına katılmışlar ancak kazanamamışlardı..

Yukarı Nohutlu Mahaltesinde iki katlı ahşap eski bir ev tuttular. Bir kaç minder, bir kaç yastık, iki somya bir iki kap- kacak, bütün eşyaları bundan ibaretti. Güle oynaya okula giderler, şen şakrak sohbet edip korku hikayeleri anlatırlardı. Evlerine okul arkadaşları gelir, o akşamı bir güzel kaynatırlardı.

Harçlıkları bitmiş, köylerinden getirdikleri yiyeceklerle birkaç gün idare etmişlerdi. Okulu hiç asmazlar, aç susuz da kalsalar okula mutlaka giderlerdi.

Öğretmenlerini çok severlerdi.

O akşam evde yiyecek bir şey bulamadılar.. Erken yatıp erken kalktılar ve okula hazırlandılar.

. " Geç kalırsak Gazi Hoca bizi haşlar, ayaklarımızı kırar" diye gülüştüler. Hele bir Abdullah Hoca vardı ki; sormayın gitsin, " Sümüklü sıracalılar" diye öğrencilerin topuklarına vurup, onları sınıfa kovalayarak sokardı...

Birkaç gün daha ekmezsiz, aşsız idare ettiler. Koca Yozgat ta kimselere dertlerini açamamışlar, kimselere biz açız diyememişlerdi.

Hasan' ın aklına bir hinlik geldi. Arkadaşlarına: "Bugün sizin karnınızı ben doyuracağım" diye seslendi.. Hasan çok şakacıydı, sesi de güzel olduğu için öğretmenleri ona: " Gül ağacı değilim, her gelene eğilem, Çek elini elimden, Ben Sevgilen değilim" türküsünü söyletirdi. Hasan bu türküyü bir başka güzel söylerdi.

Hasan: "Bu akşam ekmeğiniz benden" dedi. Birlikte çıkıp eski ahşap yıkılası bir eve girdiler. Hasan, anahtarı duvar kovuğundan alıp kapıyı açtı. Burası Hasan'ın arkadaşlarının eviydi.. Arkadaşları köye gitmişlerdi ve ev boştu. Sağı solu arayıp, taradılar buldukları yemek kırıntılarıyla karınlarını doydurdular.

Üç beş gün daha okul yolunda şen şakrak oynastılar. Artık yiyecekleri yavan ekmekleri bile kalmamıştı, çaresizlikten bunalmışlardı..

O akşam acı acı kapıları çalındı. Kapıyı Ali açtı şaşkındı. Gazi hoca gelmiştir. "Açın kapıyı lan yemeğinizi yemeye geldim" diyordu..

Gazi hoca: "Çok açım hemen bana bir şeyler hazırlayın" dedi. Telaş içinde odaları dolaşıp bir şeyler aramış gibi yaptılar. Ne yapacaklarını şaşırılmışlardı.

Hasan utana sıkıla:" Hocam valla size ikram edecek hiç bir şeyimiz yok" dedi

Gazi hoca durumlarını sınıf arkadaşlarından öğrenmiş eve bilerek gelmişti. "Allah cezanızı versin ulan, şurada komşu sayılırız, günlerdir aç susuz olduğunuzu niye söylemiyorsunuz? Ben yengenize yemek hazırlattım güzel bir bulgur pilavı yaptırdım, yanında turşu da var, gidin hadi alıp getirin de birlikte yiyelim" dedi..

Hasanla Ali koşup gittiler, yemeği getirdiler. Gazi hocayla birlikte sohbet ederek yemeklerini yediler..

Gazi Hoca onlara çok kızmış:" Ulan sizinle şurada komşu sayılırız kaç gündür aç- susuz yaşıyorsunuz da bizim haberimiz olmuyor. Size bir sopa çekerim ki, el âlem maşallah çalar."deyince. Sustular, ağızlarını bıçak bile açmadı...

Gazi hocayla yedikleri yemekten sonra birkaç gün daha geçti. Son çare köylerine haber göndermeyi düşündüler.. Anne ve babalarına haber salıp harçlığımız kalmadı, ekme- aş yollayın diyeceklerdi.

İçlerinde en gariban olanı da Mehmet'ti.. Onun köyü Yozgat'a çok daha yakındı. Durumlarını anlatmak üzere annesine gizlice bir mektup yazdı. Salı günü de köylülerini arayıp mektubu elden yolladı.. Mektup biraz dokunaklı yazmıştı.

Yazılan bu mektup köye ulaştı.. Anne ve babasının okumuşluğu yoktu. Mektubu büyük oğlana okuttular. Ancak mektup çok duygusal yazılmıştı.

"On gündür açız, yiyecek ekmeğimiz dahi yok anne, acele bize ekme- sulayıp yollayın" diye yazıyordu. Mektup bitince Mahmut Ağa hiddetlendi.:

"Köpoğlu köpekler oğlanı okula gönderdiniz, bir haftadır açız diyor. Allah tan korkmaz mısınız siz, çocukları aç susuz bırakmaya ne hakkınız var." Diyordu. Evde herkes susmuştu, sadece gözyaşları konuşuyordu.

Safiye kadın Mahmut Ağanın kızdığını anladı. Yuval yuval yerinden kalkıp hazırlıklara başladı.. Pekmez, çalma çıkardı, yufka sulayıp hazırladı. Heybeye yoğurt süt ne bulduysa doldurdu.

O akşam Mehmetlerin evinde tatlı bir telaş yaşandı. Oğlana harçlık vermek için iki eşek yükü odun hazırlanmıştı. Sabah ezanıyla birlikte Mehmet'in babası Satılmış Ağa en yakın arkadaşı Alaattin Onbaşıyla birlikte yola koyuldular. Gün ışımadan Kapak Tepeyi aşalım diye eşekleri dehleyip Karanlık Derenin yokuşuna tırmandılar.

Satılmış ağa Alaaddin Onbaşıyla amca çocukları, çocukluk arkadaşıydılar... Havadan sudan konuşup

epeyce yol aldılar. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan Ebiloğlunun Çiftliğini geçip Kapak Tepeyi çıkmaya başladılar.

Çatak Boğazına gelince ormancılara yakalandılar. İki Ormancı bunları apar topar alıp, odunlarına ve eşeklerine el koydular. Tutuklanmaları için de hakimin karşısına çıkardılar.

Alaaddin Onbaşı: "Satılmış bak senin yüzünden ne hale geldik. Odunlarımıza eşeklerimize el koydular şimdi ne yapacağız" diye dövünmeye başladı... Onun sitemleri Ormancıları hiç enterese etmedi.

Satılmış Ağa bir garip adamdı. "Allah Kerim Alaadin Onbaşı gayle etme, Allah var gayle yok " dedi, Tevekkül sahibiydi..

Savcı önce Ormancıları çağırıp onları dinledi. "Bunlar kaçak odun kesip satıyorlar " suçlamasında bulundu. Sonra Alaadin Onbaşığı çağırdılar. Son olarak da Satılmış Ağayı çağırdılar. Hakim beye tavrıyla görünüşüyle "Allah ın adamı " dedirtecek bir yaklaşımla utana sıkıla "Hakim Bey" dedi:

Oğlunun mektubunu çıkardı. "Ben okuma bilmem, elinizi öper bir oğlum var burada okuyor, mektup yazmış, on gündür açız diyor devletin izniyle kestiğimiz odunlardan iki eşek yükü odun yükledik, süttten yoğurttan hazırlık yaptık, oğlana harçlık verelim dedik. Gelirken Ormancılar bizi yakaladılar, şimdi sizlerin yüksek huzurlarınızdayız" diye ifade verdi. Hakim bıyık altından gülümseyip ormancıları çağırıldı..

"Bakın bu zavallı adam ne diyor, bunları dinlediniz mi."

" Dinledik efendim bunlar kaçak odun getirip, satıyorlar "

Hakim hiddetlendi: "Ne kaçak odunu be adam, evimden devletin verdiği odundan yükledim, okuyan çocuğuma harçlık için geldim" diyor. "Sizde hiç merhamet insaf yok mudur? .On gündür aç susuz kalan çocuğuna ekmek getirmişler. Utanmaz adamlar yıkılın karşımdan gidin... Odunlarını pazarda satın, adamların parasını da ödeyin çocuğuna harçlık versin" deyip onları dışarı attı..

Böylece Alaattin Onbaşı da kurtulmuş Satılmış Ağa da rahatlamıştır. Odunların parasını aldılar. Eşeklerini Haşmet Amcanın hana bağladılar. Yoğurtçu Bahri amcanın dükkanına oturdular.

Çıkışta Büyük Caminin önünde ilkindi vaktinde buluşmak üzere sözleştiler.

Satılmış Ağa odunların parasını alıp okulun yolunu tuttu. Müdür Yardımcısı Abdullah hocayı bulup oğlunu çağırtdı.. Mehmet gelince hemen babasının elini sarılıp öptü.. Baba oğul boyun boyuna sarılıp kucaklaştılar.

"Oğlum bu mektubu niye yazdın, annen perişan oldu, deden bize kızdı, bize sitem etti." dedi. Mehmet sustu hiç konuşmadı.

Birlikte okuldan izin alıp çıktılar. Getirdiği yoğurdu sütü pekmezi ve peyniri eve koydular. Yoğurtçu Abdurrahman Amcanın dükkanına oturup pekmez ve yoğurtla karınlarını doyurdular..

Satılmış Ağa: "Oğlum dayanamıyorsan seni köye geri götürüyüm perişan olma, gücümüz takadımız yok, ne yapalım kardeşlerini okutamadık, sen de gelirsın, Allah ne verdiyse rızıklanır gideriz " diye oğlunun ağzını yokladı. Mehmet babasıyla köye geri dönecek gibi davrandı, suskun kaldı.. Sonra: "Baba okula bir gidip geleyim, kitaplarımı alayım, dönüşte burada buluşuruz dedi.."

Öğle sonu okula gitti.. İlkindi ezanıyla birlikte Büyük Camiin avlusunda babasıyla buluştular. Başında okul kasketi elinde kitapları ile köye dönecek gibi hazırlanmıştı. Akrabaları olan değirmenci Ateş Mehmedin değirmeninde oturup Alaattin Onbaşının gelmesini beklediler..

Mehmeti bir düşünce sarmıştı, okulunu ve arkadaşlarını şimdiden özlemişti, bile...

" Ben okumalıyım, nereye gidiyorum diye kendi kendine sormaya başladı. "Aç da kalsam, susuz da kalsam, ben okumalıyım, öğretmen olmalıyım" diye mırıldandı.

Alaattin Onbaşı eşeğiyle çıkıp geldi.. "Hadi gidiyoruz "dedi.

Mehmet ağlamaya başladı: "Baba siz gidin hele, ben gelmeyeceğim, aç da kalsam, susuz da kalsam, şu Büyük caminin dibinde yatsam, sokak lambalarıyla da okusam gitmeyeceğim. Siz gidin anama da selam söyleyin," dedi, ağlıyordu...

Baba oğul kucaklaştılar: "Oğlum sana ne diyeceğimi bilemiyorum, gidelim diyorum, gelmiyorsun, mektup yazıp evi ağıt fiğana boğuyorsun, bizleri perim perişan ediyorsun ne halin varsa gör, ben köye dönüyorum " dedi, demesine de yüreğine bir ateş düştü...Şimdi her ikisi de ağlıyordu....

O sitele Mehmet babasından 10 lira harçlık kopardı, arkadaşlarının yanına döndü.. Onlara hiç bir şey anlatmadı.. O akşam bir şeyler hazırlayıp, yemekten sonra yine eğlendiler.

.Gazi Hoca haber göndermişti; "Yarım ton kömür yolluyorum, yavrularım üşümesin demişti..

Ertesi gün Müdür Yardımcısı Abdullah Hoca Mehmet'i odasına çağırdı: "Sümüklü sıracalı, niye öyle mektup yazıp, anneni- babanı üzüyorsun" diye kulağını bi güzel çekti. O kadar sert çekmiştir ki, Mehmet kulağının koptuğunu zannetti. Mehmet sustu, dilini bıçak bile açmadı.

İkinci gün akşamı da bulgur pilavı yaptılar. Gazi hocanın hanımından turşu getirtip, karınlarını bir güzelce doyurdular..

Hasan arkadaşlarını başına toplamıştı. "Gelin size güzel bir hikâye anlatacağım" diyordu.. Korku filmi gibi anlatmaya başladı..

" Bir kadınla kocası varmış. Bunlar kısa bir süre önce evlenmişler. Kadın evlendiği gün kocasına bir ricada bulunmuş, kolundaki eldiveni göstermiş, yemin vermiş. Ben ölünceye kadar bu eldivenimi çıkarmayacaksın, hem de niçin diye sormayacaksın, hatta beni bu eldivenimle mezara gömeceksin" diye

yemin vermiş, Sözleşmişler." Söz bir Allah bir " demişler..

Hasan anlattıkça anlatmış arkadaşlarını heyecanlandırmış. Gün gelmiş kadın kocasından önce ölmüş. Vasiyeti üzerine onu eldiveniyle birlikte mezara gömmüşler.

Mezara konduğu akşam kocasının içine bir kurt düşmüş.. Acaba karımın benden sakladığı neydi, diye söylenip durdu.. Sonunda dayanamamış, mezarlığa gidip açmaya karar vermiş. Tek başına gece yarısı mezarlığa gidip mezarını açacaktı...

Kabristana gitmiş.. Mezarı kazmış, cesede ulaşmış... Kadının eldivenini çıkarmış, bir de ne görsün: altından bir kol pırl pırl parlıyor. Altın kolu görünce dayanamayıp çekip almış, kadının kolunu...

Kadın kocasının peşine düşmüş: "Ver elimi ver elimi... diye seslenmeye başlamış." Mezarlıktan çıkmışlar, hızlı hızlı koşmaya başlamışlar. Adam önde kadın arkada; kadın kocasının peşindedir ve: "Ver elimi ver elimi..." diye seslenmektedir.

Hikâye derinleştikçe arkadaşlarının heyecanı artmıştır.. Sokulurlar Hasanın burnunun dibine.. Hikayenin sonunu merak etmeye başlarlar. Bir yandan da içlerini korku sarmıştır: Hasan'ın: "Ver elimi ver elimi.." sesi odada yankılanmaktadır.

Mehmet karmakarışık düşünceler içinde hikayeyi dinlerken babasıyla ayrıldığı o an gözünün önüne gelir, yine ağlamaktadır.

Orada bir karar verir:

"Sonu ne kadar sıkıntılı da olsa, ben okuyacağım. Aç da kalsam, susuz da kalsam ben okuyacağım ve öğretmen olacağım ." diye kendi kendine söylenmeye başlar...

Hasan'ın Feryadı:"Ver elimi ver elimi..." diye çığlığa dönüşürken,

"Al---Eliniiiiiiii..." diye bir haykırış yükselir odadan!....

Ahmet SARGIN